

SPORTKOT | ALUMNI

JAARGANG 9 | NR 39 | 28 DECEMBER 2015

A portrait of Jan Samyn, a man with a beard and short brown hair, wearing a dark blue blazer over a light blue shirt. He is standing outdoors with a blurred green background. His arms are crossed.

INTERVIEW MET
JAN SAMYN

“Ik koos bewust voor het totaalpakket dat ik dacht dat het Sportkot te bieden had, met name: sfeer, sport en studeren.”

KU LEUVEN

WOORD VOORAF | GUIDO STEENS

Beste Alumni,

Recent lezen we in de kranten dat 1 op de 8 basisscholen geen LO-leerkracht in hun corps heeft. Het deed me terugdenken aan de periode dat ikzelf studeerde – begin jaren 80 – maar ook aan de jaren 90 toen het aantal uren LO op school en meer bepaald het gevecht ervoor als een rode draad met de historie van onze faculteit verweven was. Deze strijd is nog steeds niet gestreden. In onze sedentaire maatschappij blijft de school een grote verantwoordelijkheid dragen om een bewegingscultuur te integreren in haar opvoedingsmodel.

Ondertussen is er wel één en ander gebeurd. De sport heeft zich de afgelopen decennia geprofessionaliseerd en die evolutie heeft zich ook verankerd in onze opleiding waar er nu vijf afstudeervarianten zijn in de studierichting Bewegingswetenschappen. De vraag waar onze afgestudeerden terecht komen, blijft momenteel evenwel onbeantwoord. Op de talrijke reünies ontmoeten we alsmar meer alumni die in de meest diverse takken van de industrie een mooie loopbaan hebben opgebouwd. De afgelopen twee maanden werden er op onze faculteit trouwens niet minder dan 6 reünies georganiseerd, waarvan één 'diamanten' editie met de afgestudeerden van 1955! Naast die succesvolle verhalen zien we ook steeds meer geslaagde ondernemers opduiken op deze reünies. Op de volgende bladzijden laten we graag het woord aan oud-praeses Jan Samyn die voor een dergelijke loopbaan tekende. Maar ook de mensen die voor het LO-onderwijs kozen, komen nu vaak terug als directeur van hun school.

Kortom, het wordt misschien wel tijd dat we in kaart brengen waar onze alumni terecht komen. De laatste bevraging dateert van 1999 en toen bleek dat de helft terecht kwam in het onderwijs of in een kinepraktijk. Van de andere helft was 37% ongedefinieerd. Een beter zicht op onze afgestudeerden zal ons misschien toelaten om nieuwe behoeften van onze alumni te ontdekken en nieuwe wegen in te slaan met Alloreki. Alle suggesties hieromtrent zijn welkom.

Tot slot wil ik graag jullie aandacht vragen voor het Alloreki-mecenaatsproject Born in Africa waar onze oud-studente Isabelle De Smul 'een steen verlegd heeft'.

Guido Steens
Alloreki

PS: Denk eraan om tijdig uw lidmaatschap te hernieuwen. De uitnodiging tot betaling werd per mail verstuurd.

Nieuwe indoor atletiekhal

Op 10 december werd op onze campus de nieuwe indoorhal Atletiek plechtig geopend door minister Philippe Muyters, rector Rik Torfs, decaan Christophe Delecluse en professor Gert Vande Broek.

COLOFON

Deze nieuwsbrief is het infoblad van de oud-studenten Alloreki. Alloreki is een Vereniging zonder Winstoogmerk die de Alumni Masters Lichamelijke Opvoeding en Bewegingswetenschappen, Revalidatiewetenschappen en Kinesitherapie verenigt. Alloreki heeft als doel de band tussen de afgestudeerden van de faculteit in stand te houden, maar ook individuele Alumni, verspreid over Vlaanderen en erbuiten, te helpen om elkaar terug te vinden. Wenst u zich lid te maken van Alloreki, neem dan contact op met ons via alloreki@faber.kuleuven.be

Werkten mee aan dit nummer:
Jan Boutmans, Marilyn Guffens,
Pascal Delheye, Guido Steens,
Karel Stappaerts, Tom
Vanleeuwe

Verantwoordelijke uitgever:
Jan Boutmans

Eindredactie en lay-out:
Guido Steens

Correspondentie:
Secretariaat Alloreki
Tervuursevest 101 bus 1500,
3001 Heverlee
alloreki@faber.kuleuven.be
[www.faber.kuleuven.be/nl/
alumni/alloreki](http://www.faber.kuleuven.be/nl/alumni/alloreki)

BORN IN AFRICA

Alloreki keert jaarlijks een donatie uit in het kader van een mecenaatsproject. Dit jaar ondersteunen we Born in Africa (BIA) van Isabelle De Smul die hier haar verhaal doet.

Toen ik in het zesde middelbaar zat wou ik iets studeren in de aard van psychologie, pedagogie, kinesitherapie of lichamelijke opvoeding. Mijn broer Olivier heeft ook LO gestudeerd in Leuven en overtuigde mij hetzelfde te doen. Ik ben dan met heel veel plezier in 1992 LO gaan studeren in Leuven. Na mijn specialisatiejaar Psychomotorische therapie heb ik enkele maanden interimwerk gedaan. Ik gaf heel graag les, maar had een drang naar iets meer.

In september 1997 las ik in de krant dat ze leerkrachten LO zochten in Zuid-Afrika om de straatkinderen van straat te houden. Ik schreef me meteen in en volgde een ontwikkelingscursus. Daarna was het nog negen maanden wachten op mijn wachttuikering en op 18 oktober 1997 vertrok ik naar Zuid-Afrika om er aan ontwikkelingswerk te doen in de sloppenwijken van Plettenberg Bay. De organisatie (Community Development Centre) in Plettenberg Bay waar ik terecht kwam, was helemaal niet goed georganiseerd. Al heel snel besloten we zelf iets op te richten met enkele vrijwilligers die er toen ook heen gezonden waren. We boden naschoolse opvang aan de zwarte kinderen in de sloppenwijken Kwanokuthula.

Het jaar was heel snel voorbij. Mijn contract zat erop...maar ik had een onvergetelijk jaar achter de rug. In september 1999 keerde ik terug naar huis. Maar ik voelde mij in Brussel verloren. Ik verlangde enorm naar het leventje in ZA en naar mijn vriend. Drie maanden voor

mijn vertrek had ik immers Brian Brink, mijn huidige man, leren kennen.

Eind oktober 1999 keerde ik terug naar ZA. Ik werkte als serveerster in een restaurant en ook 18 maanden in een klerenwinkel en een winkel voor interieurdecoratie. Maar ik verlangde er naar weer iets te doen voor de kinderen in de sloppenwijken. Ik wilde, zoals in mijn beginperiode in ZA, het gevoel hebben dat ik een verschil maakte hier. In februari 2002 huwden Brian en ik. We hebben 3 kinderen: Benjamin; Sebastian en Matthew.

In juni 2001 – juli 2002 hoorde ik dat een rijke Amerikaan, Mr. Johnson, die regelmatig in de winkel kwam waar ik werkte, wat wou doen voor de kinderen in de townships. Ik gaf hem mijn cv en actieplan om iets te doen met de Craggs townshipkinderen. En ja hoor: hij stemde in en ik kon beginnen in een school om elke middag naschoolse sport, spel en

handvaardigheid te geven. Een prachtige tijd was dat.

Start van BIA

Het dieptepunt in mijn leven was op maandag 7 juni 2002. Die ochtend hadden Brian en ik getekend voor de aankoop van ons huis. Die middag liet Mr. Johnson mij weten dat hij mij niet meer kon betalen. De dollar stond heel slecht dus de Zuid-Afrikaanse rand was nu veel duurder voor hem. Hij spoorde me echter wel aan om niet op te geven en iets duurzamer op te starten. Ik heb toen een motivatiebrief geschreven naar Fred en Sonja Arijs van het lokale immobielkantoor Whale Rock die tevens verantwoordelijk waren voor het Belgische projectgeld. In augustus gingen we rond de tafel zitten met de op dat moment aanwezige Belgische vrijwilligers Stijn Ingelaere, Sofie Wieërs en Lieve Platteau.

Op dat moment werd er besloten om een peetouderschap-programma op te zetten met de focus op educatieve en sociale ondersteuning, gecombineerd met naschoolse opvang. De naam 'Born in Africa' werd in oktober 2002 gekozen. Born in Africa werd dus helemaal vanuit het niets opgestart door Lieve, Sofie, Stijn, Fred en mezelf, met steun van mijn vader, Georges. Zonder zijn hulp was het nooit gelukt. Hij trommelde in België ook een bestuur op en tegen februari 2003 was BIA officieel erkend als vzw.

De eerste maanden hebben we ons vooral bezig gehouden met de naschoolse opvang in twee scholen, het selecteren van kinderen en het maken van onze website en promotieboekjes. We kregen wat geld van immobielkantoor Whale Rock (met Belgische aandeelhouders), en eind 2003 hadden we al meer dan 100 petekinderen in het programma die een eigen peetpa en peetma hadden in België. Toen Sofie en Stijn terugkeerden naar België namen we iemand in dienst om Born in Africa verder te zetten in Harkerville. Omdat ik niet alles tegelijk meer in het oog kon houden, hebben we toen ook iemand aangesteld in de Craggs. En zo groeiden we elk jaar verder, naar meer scholen en naar meer petekinderen en personeel.

BIA 12 jaar later in 2015

Wij zijn nu een officieel erkende vzw in België en in Zuid-Afrika met zeer goed aanzien. We mogen alvast tot het jaar

2020 fiscale attesten uitschrijven voor giften.

In totaal hebben we 400 BIA-petekinderen in ons programma met 625 (co-)peetouders. De kinderen zitten in vijf lagere scholen, de oudere BIA-petekinderen gaan naar twee lokale middelbare scholen en intussen hebben we ook 35 studenten in beroepsscholen en studenten die verdere opleidingen volgen zoals aan de universiteit en hogescholen.

Born in Africa is intussen de grootste NGO geworden in de Plettenberg Bay-omgeving. We steunen niet alleen de 400 kinderen, maar hebben ook een enorme impact in de scholen en op de families. Elk jaar organiseren we voor de ouders oudervergaderingen waar we naast de BIA-informatie ook een gastspreker uitnodigen die ouders komt inlichten over bepaalde problematieken, zoals tienerzwangerschappen, tb en HIV/AIDS, en foetaal alcohol syndroom.

De mensen die we tewerkstellen komen allemaal uit de gemeenschappen rond Plettenberg. Vier Zuid-Afrikaanse mentoren volgen alle kinderen kort op, met huisbezoeken en groepsessies. Bij crisissituaties grijpt 'Born in Africa' in om de rechten van de kinderen te beschermen.

Steun voor BIA

Wij krijgen geen financiële steun van de overheid en zijn volledig afhankelijk van privédonaties. De meeste steun komt uit mijn thuisbasis België en uit Nederland. Onze gemotiveerde bestuursleden geven volledig vrijwillig lezingen in scholen, clubs, bedrijven... Elk jaar komen meer

dan 800 bezoekers van het reisbureau De Blauwe Vogel ons project bezoeken. Ook peetouders komen regelmatig naar Zuid-Afrika om kennis te maken met hun petekind. Dit schept een goede band tussen de bezoekers en het 'Born in Africa' team. En zo blijft ons aantal peetouders en sponsors groeien.

Het geeft vanzelfsprekend heel veel voldoening om te zien dat we op deze manier inderdaad een verschil kunnen maken. Dankzij enkele awards die we als organisatie kregen, kregen we nog meer naambekendheid. Zo mocht ik trots de Paul Harris Fellow award van de Rotary Club Plettenberg Bay ontvangen. Daarnaast kreeg ik ook de Visser-Neerlandia award en een award van de Kamer van Koophandel.

We zijn altijd op zoek naar meer mensen die co-peetouder willen worden van onze oudere studenten (vanaf 12 jaar). De kosten voor hogere studies zijn enorm hoog in ZA. En door meerdere peetouders te vinden die dezelfde student wensen te steunen, kunnen we garanderen dat zijn/haar droom kan uitkomen. Ook vrije donaties zijn natuurlijk altijd welkom. Deze kunnen geschonken worden aan dit studiebeurzenprogramma, maar ook aan de leesmoeders en de huiswerkklassen.

Voor meer informatie neem gerust een kijkje op onze website:

www.borninafrica.org.

Of mail naar: Isabelle De Smul, Coördinator Born in Africa Zuid-Afrika.

Isabelle@borninafrica.org

